

Arrest

nr. 120 275 van 7 maart 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 september 2013 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. VANDEVOORDE loco advocaat S. BUYSSE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, en afkomstig uit Grozny, Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie.

Sinds 1996 was u religieus gehuwd met S.K.. In 1999 zijn jullie ook wettelijk gehuwd. Jullie hebben drie kinderen samen.

Op 6 augustus 2000 werd uw echtgenoot per vergissing gedood door Russische militairen die hem aanzagen voor een rebel.

Zijn broers en u wilden dat de daders van deze moord gestraft zouden worden. Uw schoonbroer I.K. diende vervolgens klacht in bij het parket. De klacht werd aangenomen, maar enkele dagen later kwamen Russische militairen langs bij u en uw schoonbroers. Ze bedreigden jullie en wilden dat jullie de gerechtelijke procedure zouden stopzetten. Uw schoonbroers werden ook meegenomen door de ordediensten en geslagen. Het gerecht onderzocht de moord op uw echtgenoot uiteindelijk wel, maar de rechtszaak werd op een bepaald moment stopgezet en de daders werden niet bestraft.

In de periode daarna werden u en uw schoonbroers niet meer lastiggevallen door de autoriteiten. Uw schoonbroer I. ondernam wel nog meerdere pogingen om het gerechtelijk onderzoek naar de dood van uw echtgenoot te laten verderzetten, maar ondervond daarbij veel tegenwerking van de autoriteiten. In 2009 werd de rechtszaak definitief stopgezet.

Uw schoonbroer I. wendde zich nog tot de mensenrechtenorganisatie Memorial, maar behalve dat uw schoonbroer door hun hulp officieel erkend werd als slachtoffer, leverde dit geen andere resultaten op. Hij had de bedoeling om klacht in te dienen bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg, maar hij ondervond moeilijkheden om van het gerecht de nodige documenten over het gerechtelijk onderzoek naar de dood van uw echtgenoot te verkrijgen.

Tot nu toe heeft hij geen klacht ingediend bij het Hof in Straatsburg.

Na de dood van uw echtgenoot woonde u samen met uw kinderen bij uw schoonbroer Sh.K. en zijn echtgenote M.Z. (O.V. 6.987.709).

In maart 2012 diende u opnieuw een klacht in bij het parket in Urus Martan tegen de politiedienst die het onderzoek uitvoerde naar de dood van uw echtgenoot. U wilde een financiële compensatie verkrijgen voor zijn dood.

In de nacht van 10 op 11 maart 2012 vielen gewapende en gemaskerde mannen in militaire uniformen het huis van uw schoonbroer Sh.K. binnen. Ze bedreigden u omwille van de klacht die u had ingediend en namen Sh.K. mee.

U belde vervolgens een vriend van uw echtgenoot op, een zekere R..

Hij bracht u en uw drie kinderen met de wagen naar Oekraïne. Vandaaruit reisden jullie verder naar België.

U vroeg asiel aan op 15 maart 2012.

Uw schoonbroer, Sh.K. en zijn echtgenote M.Z., vertrokken op 25 maart 2012 naar Polen waar ze asiel aanvroegen. Ze wachtten de beslissing inzake hun asielaanvraag daar echter niet af, maar reisden verder naar België waar ze op 30 maart 2012 asiel aanvroegen.

Op 19 juni 2012 nam de Dienst Vreemdelingenzaken echter beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, omdat Polen verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van hun asielaanvragen.

Uw schoonbroer en zijn echtgenote keerden niet terug naar Polen, maar dienden op 8 april 2013 een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: de Russische binnenlandse paspoorten van u en uw zoon Is., de geboorteaktes van uw kinderen, uw huwelijksakte, de overlijdensakte van uw echtgenoot, kopies van het gerechtelijk dossier aangaande de moord op uw echtgenoot, documenten van de heropening van het strafrechtelijk onderzoek naar de moord op uw echtgenoot in 2009, en een gedeeltelijke schriftelijke verklaring.

B. Motivering

Uit uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw schoonbroer, Sh.K. (O.V. 6.987.709).

In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De beslissing van uw schoonbroer werd als volgt gemotiveerd:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen

Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten, omdat u in Tsjetsjenië problemen kende met de autoriteiten, naar aanleiding van een verzoekschrift of klacht die uw schoonzus, M.E. (O.V. 6.977.897), had ingediend in verband met de dood van uw broer en haar echtgenoot, S.K..

U bent er echter niet in geslaagd uw asielaanvraag aannemelijk te maken.

Dat uw broer, S.K., tevens de echtgenoot van M.E. (O.V. 6.977.897), in de nacht van 5 op 6 augustus 2000 door Russische militairen werd doodgeschoten en uw schoonzus M.E. samen met uw broer I.K. hierna een klacht indienden bij de autoriteiten, opdat de daders zouden worden gevat (CGVS, p. 5-6; CGVS schoonzus, p. 2-4, 8-9, 12-13), wordt door mij niet betwist. Dat u kort hierna nog in het jaar 2000 twee keer samen met uw overige broers en uw neef werd meegenomen door militairen en ondervraagd werd over de verblijfplaatsen van de rebellen en wapens (CGVS, p. 11-12, 18-19, 22-23; CGVS schoonzus, p. 4), wordt evenmin betwist. Gelet op onderstaande argumentatie slaagden u en uw schoonzus er echter niet in de door jullie ingeroepen vervolgingsfeiten die jullie zouden hebben meegemaakt naar aanleiding van het verzoekschrift of de klacht die uw schoonzus eind februari of begin maart 2012 indiende met betrekking tot de dood van haar echtgenoot, zijnde de inval van de ordediensten in de nacht van 10 op 11 maart 2012 bij u thuis waarbij u brutaal werd meegenomen opdat uw schoonzus M.E. haar verzoek of klacht zou intrekken, en waarna jullie meer dan tien jaar na de moord op uw broer S.K., besloten jullie thuisland te verlaten (CGVS, p. 5, 13-14, 17-18, 20-22; CGVS schoonzus, p. 4-7, 14), aannemelijk te maken.

Vooreerst wordt de geloofwaardigheid van de problemen die u, uw vrouw en uw schoonzus M.E. ertoe hebben aangezet jullie land uit te vluchten ondermijnd, daar in hoofde van u en uw schoonzus een manifest gebrek aan interesse werd vastgesteld, met betrekking tot het verdere verloop van jullie problemen. Uw schoonzus M.E. zou eind februari of begin maart 2012 een klacht of verzoek hebben ingediend bij de autoriteiten in verband met de moord op haar man. Omdat zij eisten dat uw schoonzus deze klacht opnieuw zou intrekken vielen medewerkers van de ordediensten in de nacht van 10 op 11 maart 2012 bij u thuis binnen en namen zij u brutaal mee, waarna uw schoonzus diezelfde nacht nog het land ontvluchtte en u en uw vrouw enige tijd later hetzelfde deden (CGVS, p. 5, 10, 13-14, 17-18; CGVS schoonzus, p. 4-7, 14). U noch uw schoonzus wisten echter wat er met haar klacht, waarvan men zozeer wilde dat zij deze zou intrekken, werd gedaan. U wist verder zowaar niet of uw schoonzus haar verzoek dan wel had ingetrokken, gelet op het feit dat u omwille hiervan werd meegenomen, hoewel u vermoedde dat ze niet genoeg tijd had gehad om dat te doen. U hebt zich omtrent deze elementen opmerkelijk genoeg niet geïnformeerd bij uw schoonzus. Uw schoonzus beweerde dat zij met betrekking tot haar klacht wel vragen had gesteld aan haar schoonbroers, die haar enkel antwoordden dat zij 'zich er niet meer mee moest bezighouden' (CGVS, p. 14; CGVS schoonzus, p. 15). Uw schoonzus wist niet wat er na haar vlucht uit jullie herkomstland verder gebeurd is in verband met jullie problemen. Zij verklaarde tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal evenmin te weten wat er verder met u gebeurd was nadat u in de nacht van 10 op 11 maart 2012 werd meegenomen, toen zij meteen het land had verlaten, en zij zou hier geenszins naar hebben geïnformeerd. Dit is des te opmerkelijker daar u zich op het tijdstip van haar gehoor op het Commissariaat-generaal op 3 mei 2012 reeds in België bevond waar u eveneens een asielaanvraag had ingediend. Op 1 april 2012 vernam zij pas dat u zich ook in België bevond. Zij verklaarde aanvankelijk dat ze u verder geen vragen zou hebben gesteld en dat jullie niet gesproken hadden over het verdere verloop van jullie problemen. Nadien verklaarde ze dan weer dat zij u wel had gevraagd wat er verder was gebeurd, maar dat u haar niets vertelde (CGVS schoonzus, p. 7-8, 14-16). Bovendien werd in dit verband een tegenstrijdigheid opgemerkt tussen de verklaringen van uw schoonzus en uw verklaringen. U verklaarde namelijk dat uw schoonzus nog dezelfde dag van haar vertrek naar huis had gebeld en zo van uw broer I. had vernomen wat er verder met u gebeurd was (CGVS, p. 21), wat geenszins in overeenstemming kan worden gebracht met de verklaringen van uw schoonzus hieromtrent. Uw schoonzus wist ten slotte evenmin of uw andere broers of andere familieleden nog problemen hadden gekend na de gebeurtenissen in de nacht van 10 op 11 maart 2012 (CGVS schoonzus, p. 15). Daar deze elementen de kern raken van de reden van jullie vlucht, kan redelijkerwijze van u en uw schoonzus worden verwacht dat jullie hieromtrent gedetailleerde en coherente verklaringen zouden afleggen, of minstens meer interesse aan de dag zouden hebben gelegd, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van jullie asielaanvraag ernstig onderuit gehaald.

U noch uw schoonzus legden bovendien enig begin van bewijs voor van het verzoek of de klacht die uw schoonzus eind februari of begin maart 2012 zou hebben ingediend, naar aanleiding waarvan medewerkers van de ordediensten in de nacht van 10 op 11 maart 2012 bij u thuis binnenvielen en u meenamen, waarbij ze eisten dat uw schoonzus haar klacht of verzoek zou intrekken, omwille waarvan uw schoonzus en u en uw vrouw uw thuisland zijn ontvlucht. Uw schoonzus verklaarde nochtans met behulp van een advocaat een schriftelijke klacht te hebben ingediend (CGVS, p. 5, 10, 13-14, 17-18; CGVS schoonzus, p. 5, 15). Er moet benadrukt worden dat het feit dat jullie geen enkel begin van bewijs van deze klacht voorleggen in jullie geval uiterst relevant is, daar deze klacht de reden vormt van de problemen die jullie ertoe hebben aangezet het land uit te vluchten en zich vervolgens te beroepen op internationale bescherming. Het feit dat u noch uw schoonzus enig begin van bewijs van deze klacht hebt aangebracht, terwijl dit redelijkerwijze kan worden verwacht, vormt een verdere bevestiging van het ongeloofwaardige karakter van jullie verklaringen. In dit verband is het bovendien uiterst merkwaardig dat u verklaarde niet te weten of uw schoonzus enig begin van bewijs van haar laatste klacht of verzoek in haar bezit heeft. U verklaarde nochtans dat zij een map documenten neerlegde in het kader van haar asielaanvraag. Behoudens de overlijdensakte van uw broer wist u echter niet wat voor precieze documenten uw schoonzus in het kader van haar asielaanvraag heeft neergelegd, hoewel u verklaarde dat het ook documenten waren betreffende de dood van uw broer. U wist evenmin van wie deze documenten uitgingen (CGVS, p. 9-10, 14).

Daarnaast wordt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas verder ondermijnd, daar een tegenstrijdigheid werd vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw vrouw. Zo verklaarde uw vrouw aanvankelijk dat u werd meegenomen in de nacht van 10 op 11 maart 2012, waarna u de volgende ochtend terug thuis kwam en jullie beiden tot aan jullie vlucht uit jullie herkomstland thuis hebben gewoond (CGVS vrouw, p. 4-6, 7). U verklaarde daarentegen dat u na uw laatste aanhouding in de nacht van 10 op 11 maart 2012 tot aan uw vlucht uit uw herkomstland onderdook bij een vriend in Grozny en dat uw vrouw in die periode thuis verbleef (CGVS, p. 21-22). Toen uw vrouw werd gewezen op uw verklaring dat u na uw laatste aanhouding elders verbleef, antwoordde uw vrouw dat u sindsdien, tot aan jullie vlucht uit jullie thuisland, overdag bij uw broer I. verbleef (CGVS vrouw, p. 7), wat geenszins in overeenstemming kan worden gebracht met uw verklaring te hebben ondergedoken bij uw vriend in Grozny en de eerdere verklaring van uw vrouw dat u na uw laatste aanhouding tot aan jullie vlucht thuis hebt verbleven. Bijgevolg blijft deze vastgestelde tegenstrijdigheid onmiskenbaar overeind. Daar ook dit element aan de kern van de reden van jullie vlucht raakt, kan redelijkerwijze van u en uw vrouw worden verwacht dat jullie hieromtrent coherente verklaringen konden afleggen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas verder onderuit gehaald.

Voorts werd vastgesteld dat het gedrag van u en uw vrouw niet in overeenstemming kan worden gebracht met de door jullie verklaarde vrees ten opzichte van de autoriteiten in jullie herkomstland. Zo verklaarde u dat uw neef voor u en uw vrouw nog een authentiek Russisch internationaal paspoort regelde op 12 maart 2012, dat hij jullie overhandigde op 15 maart 2012 (CGVS, p. 8-9). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een internationaal paspoort aan de Russische veiligheidsdienst FSB wordt voorgelegd. Dat u, die net belaagd en bedreigd werd door uw autoriteiten omwille van de klacht die uw schoonzus had ingediend en omwille hiervan besloot uw land uit te vluchten, kenbaar maakte aan uw autoriteiten dat u en uw vrouw het land zouden verlaten, ondermijnt de ernst van de door u verklaarde vrees ten opzichte van diezelfde autoriteiten in belangrijke mate. Het feit dat u en uw vrouw deze internationaal paspoorten niet zelf aanvroegen of afhaalden, maar uw neef alles voor u regelde, (CGVS, p. 8-9) neemt niet weg dat deze paspoorten werden opgesteld met jullie originele persoonsgegevens. Volledigheidshalve zij opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan eveneens een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat internationale paspoorten in de Russische Federatie persoonlijk moeten worden afgehaald (en ter plaatse moeten worden ondertekend), waardoor ernstig getwijfeld kan worden aan uw verklaringen als zou u dit document niet zelf bij de bevoegde autoriteiten hebben afgehaald. Daarnaast wordt de ernst van de door u verklaarde vrees ten opzichte van uw autoriteiten verder onderuit gehaald, daar uit de geboorteaktes van uw kinderen blijkt dat deze nog werden afgestempeld ter bevestiging van hun Russisch staatsburgerschap op 11 maart 2012, de dag waarna u net werd meegenomen door uw autoriteiten. In dit verband is het bovendien niet aannemelijk dat u verklaarde niet te weten wie deze stempels op de geboorteaktes van uw kinderen heeft laten zetten (CGVS, p. 8). Ten slotte werd opgemerkt dat aan u nog een nieuw rijbewijs werd uitgereikt op 19 maart 2012. Dat u en uw gezin het risico namen om zich nog tot drie keer toe kenbaar te maken bij uw autoriteiten, die u net belaagd en bedreigd hadden in verband met de klacht van uw schoonzus, valt niet te rijmen met jullie verklaarde

vrees ten opzichte van diezelfde autoriteiten. Hierdoor wordt zowel de ernst van jullie verklaarde vrees als de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas verder aangetast.

Tenslotte kan er geen geloof gehecht worden aan de verklaarde reisweg van uw schoonzus van Rusland naar België. Uw schoonzus verklaarde dat zij naar Oekraïne werd gevoerd, waar zij overstapte in een personenwagen waarmee ze naar België werd gebracht. Zij was onderweg van Rusland naar België niet in het bezit van een geldig reisdocument en werd onderweg niet persoonlijk gecontroleerd (CGVS schoonzus, p. 6-7). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden zonder persoonlijk gecontroleerd te worden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan de verklaring van uw schoonzus dat zij zonder persoonlijke paspoortcontrole de EU zou zijn binnengekomen (CGVS schoonzus, p. 7). Gelet op het risico op ernstige sancties voor de smokkelaar bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het evenmin geloofwaardig dat zij geen afspraken zou hebben gemaakt met de chauffeur die haar van Oekraïne naar België vervoerde, over wat er moest gebeuren in geval van controle, en dat zij niet zou zijn ingelicht over eventuele valse reisdocumenten die voor haar afreis geregeld werden (CGVS schoonzus, p. 7). Voorts wist uw schoonzus hoegenaamd niet welke landen zij onderweg van Oekraïne naar België heeft doorkruist, noch waar zij de EU is binnengekomen (CGVS, p. 6-7). Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat uw schoonzus had in het welslagen van haar vlucht uit jullie herkomstland, jegens hetwelke jullie verklaarden een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat zij zo weinig kon vertellen over het traject en de organisatie van deze reis. Al deze elementen doen het vermoeden ontstaan dat uw schoonzus haar Russisch internationaal paspoort, waarvan zij verklaarde er geen te hebben gehad (CGVS schoonzus, p. 6), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door haar verkregen visum voor haar reis naar België, en het tijdstip en de wijze waarop zij uit het land vertrokken is, verborgen te houden.

Volledigheidshalve zij opgemerkt dat u verklaarde dat u twee keer door de ordediensten van het district Atchkoi-Martan in juni of juli 2010 werd meegenomen voor een ondervraging, omwille van uw neef S.-M.K., die op 15 juni 2001 werd meegenomen door militairen en nadien spoorloos verdween. U gaf echter aan dat het om een vergissing ging, gezien uw neef reeds jaren verdwenen was. Hoewel u verklaarde dat uw neef S.-M.K. gevisieerd werd en problemen kende met de autoriteiten, omwille van de moord op uw broer S.K., blijkt dat u behoudens uw aanhoudingen in 2000 geen problemen hebt gekend met uw autoriteiten in dit verband. Daarnaast verklaarden u en uw vrouw uitdrukkelijk dat u geen problemen hebt gekend omwille van uw neef S.-M.K. (CGVS, p. 11, 18-19, 24; CGVS vrouw, p. 5).

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u en uw vrouw in het kader van jullie asielaanvraag neergelegde documenten (de Russische binnenlandse paspoorten van u en uw vrouw, uw rijbewijs, de geboorteaktes van uw kinderen, de pensioensverzekeringskaarten van u en uw gezinsleden, en de medische polissen van u en uw gezinsleden), kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Deze documenten bevatten immers louter informatie over de identiteit van u en uw gezin, de pensioensverzekering van u en uw gezin en de medische polissen van u en uw gezin, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. De door uw schoonzus M.E. in het kader van haar asielaanvraag neergelegde documenten (de Russische binnenlandse paspoorten van haar en haar

zoon, de geboorteaktes van haar kinderen, haar huwelijksakte, en de overlijdensakte van haar echtgenoot), bevatten louter informatie over haar identiteit en die van haar kinderen, haar huwelijk en het overlijden van haar echtgenoot, die evenmin betwist wordt. De kopieën van het gerechtelijk dossier aangaande de moord op uw broer S.K. en de documenten van de heropening van het strafrechtelijk onderzoek in 2009 bevestigen dat een gerechtelijk onderzoek gevoerd werd naar aanleiding van de dood van uw broer S.K. in 2000 en de juridische stappen die vervolgens door uw andere broer I. ondernomen werden met het oog op de heropening van dit onderzoek, alsook de stopzetting van het onderzoek in december 2009, wat zoals hoger reeds werd aangehaald geenszins wordt betwist. Deze documenten bevatten echter verder geen informatie die uw beweerde vervolgingsfeiten kan staven en afbreuk kan doen aan bovenstaande vaststellingen. Het document met een gedeeltelijke verklaring betreft volgens de verklaringen van uw schoonzus M.E. (CGVS schoonzus, p. 11) de schriftelijke weergave van de verklaringen zoals die door uw broer I. en haarzelf werden afgelegd tegenover een medewerker van de mensenrechtenorganisatie Memorial. Dit document bevat evenmin enige informatie die bovenstaande vaststellingen in positieve zin kan wijzigen.

Daar het asielrelaas van uw schoonzus, M.E. (O.V. 6.977.897), en het asielrelaas van uw vrouw, M.Z. (O.V. 6.987.709), volledig verbonden zijn met uw asielrelaas (CGVS, p. 5; CGVS vrouw, p. 4; CGVS schoonzus, p. 4-7, 14), kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van hun asielaanvragen, besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 26 juli 2013 een schending aan de artikelen 8, § 2, a), 9, § 2, eerste alinea, 12 en 13, § 3 Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (Procedurerichtlijn), een schending van "het algemeen beginsel van eerbiediging van eerbiediging van de rechten van verdediging, meer bepaald het recht in elke procedure gehoord te worden" (sic) en een schending van "het recht op behoorlijk bestuur".

Zij verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 en stelt dat beide vormen van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, moeten worden onderzocht.

Volgens verzoekster verzet "het recht van de Europese Unie zich met andere woorden tegen het gegeven dat er niet zou worden overgegaan tot een (nieuw) verhoor met betrekking tot subsidiaire bescherming".

Zij laat gelden dat "hij na zijn eerste verhoor in verband met zijn vluchtelingenstatus, bij een weigering eerst de redenen moet kennen; om zich vervolgens op een tweede verhoor in verband met subsidiaire bescherming te kunnen voorbereiden". Zij hekelt tevens het feit dat er "tijdens zijn verhoor door het CGVS ook niet dieper (werd) ingegaan op de criteria voor subsidiaire bescherming".

Verzoekster voert tevens een schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 15, sub c van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van dezelfde Richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Zij roept ook een manifeste beoordelingsfout in.

Verzoekster laat gelden dat zij niet enkel vanuit haar (zie p. 7) "uitgebreide persoonlijke ervaring" spreekt, maar dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt dat er in haar land van herkomst nog steeds ernstige misbruiken bestaan.

Zij beweert dat zo de inhoud van het CEDOCA-document correct is, deze evenwel totaal verkeerd geïnterpreteerd werd.

Verzoekster haalt in dit verband het standpunt aan van de commissaris-generaal, dat stelt dat de situatie in Tsjetsjenië complex blijft en er zich nog steeds verscheidene problemen voordoen op het vlak van mensenrechten, en dat van het UNHCR van 7 april 2009, *“Hinweise des UNHCR zur Prüfung von Anträgen auf internationalen Schutz von Asylsuchenden aus der russischen Teilrepublik Tschetschenien”*, waaruit zou blijken dat er geen binnenlands vluchtalternatief voorhanden is. Ook verwijst verzoeker naar de (zie p. 7) *“wijze woorden van de Voorzitter uit de actualiteit van de Conventie van Genève: Het Tsjetsjeens voorbeeld dd. 26 mei 2005”*.

Verzoekster stelt dat zij (zie p. 9) *“niemand (kan) opbellen vragen omtrent evaluatie van mijn problematiek in land van herkomst” (sic)*, omdat haar huis vernield werd door een bomaanslag en omdat diegenen die in haar problemen geïnteresseerd waren zich in België bevinden.

Volgens verzoekster werden er vooraleer de beslissing genomen werd, *“recente stukken”* overgemaakt aan de commissaris-generaal maar werd hiermee (zie p. 9) *“geen rekening gehouden want op de negatieve beslissing maakt de commissaris geen melding van ontvangst van de nieuwe bewijzen waarmee mijn problematiek in lvk effectief bewezen wordt” (sic)*.

Wat de reisroute betreft, laat verzoekster gelden (zie p. 9) *“dat onderweg vanuit het lvk naar België dienden wij eens voor een controle gestopt te worden waarbij de chauffeur uit de auto stapte om de documenten te tonnen en de vragen omtrent onze eindbestemming te beantwoorden” (sic)*.

Zij benadrukt nog dat (zie p. 10) *“etnisch Tsjetsjenen die hun land verlieten lopen wel een zeer groot risico op een onmenselijke behandeling”*.

Voorts verwijst verzoekster naar een rapport van de Franse asielinstantie OPHRA dat cijfers bevat omtrent de erkenningspercentages van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus van asielzoekers afkomstig uit de Russische Federatie en stelt dat de motivering van de beslissingen louter uit een standaardmotivatie bestaat.

Aangaande het CEDOCA-rapport, laat zij gelden dat de bronnen wel relevant zijn maar dat het document op zich veel ruimte laat voor interpretatie voor diegenen die de asielaanvragen moeten beoordelen. Zij haalt de eerste zin van het document aan (zie p. 11) *“Sinds begin 2007 is de situatie in Tsjetsjenië drastisch veranderd”* en voegt hieraan toe dat deze zin gevolgd zou moeten worden door een *“maar niet ten goede van de burgerbevolking”*, dit om volgens haar *“duidelijk te maken wat de essentie is van de veiligheidsanalyse”*.

Enige regels verder stelt verzoekster dat de commissaris-generaal zich enkel op *“achterhaalde rapporten”* baseert en *“vergeet te kijken naar het journaal”*, maar citeert toch uit het Cedoca-rapport om te kunnen zeggen dat er nog altijd sprake is van gefabriceerde beschuldigingen.

Verder laat zij gelden dat er een angstige sfeer heerst in Tsjetsjenië waardoor geen of zeer moeilijk informatie te verkrijgen is over de situatie aldaar en verwijst naar een rapport van Gannushkina van 2008 en naar een artikel van 31 maart 2009 van T. Lokshina, gepubliceerd door Prague Watchdog.

Verzoekster houdt voor dat de commissaris-generaal indertijd gecorrigeerd werd door de toenmalige Vaste Beroepscommissie dat de situatie in Tsjetsjenië ernstig te noemen is.

Zij voert aan dat *“daarom hoort het aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te controleren of de verwerende partij geen fout begaat door mensen geen tijdelijke vorm van bescherming te geven volgens de nieuwe mogelijkheden die de vreemdelingenwet biedt”*. Zij vervolgt dat *“de Europese richtlijn is ook daarom ingevoerd in het Belgisch recht”* en beweert dat deze richtlijn niet wordt toegepast voor etnisch Tsjetsjenen, *“in tegenstelling tot Frankrijk en tal van andere Europese landen”*.

Zij voert aan dat mevr. G. van *“Memorial Rusland”* bij een zitting van het Europese Parlement onlangs nog opriep om geen etnisch Tsjetsjenen terug te sturen, gelet op het risico op een schending van artikel 3 EVRM. Verzoekster verwijst dienaangaande tevens naar (zie p. 13) *“recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*.

Volgens verzoekster wordt niet afdoende gemotiveerd waarom de subsidiaire bescherming niet kan verleend worden, (zie p. 13) *“enkel een algemene stijlformule wordt opgenomen in de beslissing”*. Zij vraagt de Raad *“in volheid van rechtsmacht”* te oordelen en aldus de artikelen 2 en 3 EVRM te onderzoeken.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; in ondergeschikte orde vraagt zij de bestreden beslissing te vernietigen.

2.1.2. Stukken

De *“inventaris van de genummerde stavende stukken”* van het verzoekschrift (zie p. 13) vermeldt als stuk 3 *“Tegenargumenten”*.

De Raad stelt vast dat dit stuk niet werd bijgevoegd.

Ter terechtzitting legt verzoekster een papierstrookje neer ter grootte van een derde van een A4 papierblad, vergezeld van een vertaling "*Dagvaarding*", een fotokopie van een tekst, niet vertaald, en een fotokopie, volgens de vertaling een "Certificat de décès".

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan de vervolgingsfeiten die verzoekster beweert meegemaakt te hebben naar aanleiding van de klacht die zij eind februari of begin maart 2012 indiende met betrekking tot de dood van haar echtgenoot, zijnde de inval van de ordediensten in de nacht van 10 op 11 maart 2012 bij verzoeksters schoonbroer thuis waarbij hij brutaal werd meegenomen met de bedoeling verzoekster onder druk te zetten om haar klacht in te trekken.

Vooreerst wordt in hoofde van verzoekster -en haar schoonbroer Sh.K.- een manifest gebrek aan interesse vastgesteld met betrekking tot het verdere verloop van hun problemen.

Verzoekster verklaart eind februari of begin maart 2012 een klacht te hebben ingediend bij de autoriteiten in verband met de moord op haar man.

Verzoekster noch haar schoonbroer, wisten evenwel niet wat er met haar klacht werd gedaan niettegenstaande ze verklaarden onder druk te zijn gezet om de klacht in te trekken

Sh.K. wist niet eens of verzoekster haar verzoek dan wel had ingetrokken, hoewel hij "vermoedde" dat zij niet genoeg tijd had gehad om dat te doen; hij gaf toe dat hij zich omtrent deze elementen niet had geïnformeerd bij verzoekster.

Verzoekster beweerde dat zij met betrekking tot haar klacht wel vragen had gesteld aan haar schoonbroers, die haar enkel antwoordden dat zij "*zich er niet meer mee moest bezighouden*" (zie het

verhoorverslag van 3 mei 2012, p. 15), doch wist niet wat er na haar vlucht uit haar land van herkomst, verder gebeurde met hetgeen haar bezighield.

Zij verklaarde evenmin te weten wat er met haar schoonbroer Sh.K. verder gebeurd was nadat hij in de nacht van 10 op 11 maart 2012 werd meegenomen en zij daarop meteen het land had verlaten; zij zou hier evenmin nog naar geïnformeerd hebben.

Dit is des te opmerkelijker gezien Sh.K. zich op het tijdstip van verzoeksters verhoor op het Commissariaat-generaal op 3 mei 2012 reeds in België bevond en zij aangaf op 1 april 2012 te hebben vernomen zij dat hij zich ook in België bevond.

Aanvankelijk verklaarde verzoekster dat zij aan Sh.K. geen vragen had gesteld en dat ze niet gesproken hadden over het verdere verloop van hun problemen, om dan nadien te stellen dat zij hem wel had gevraagd wat er verder was gebeurd, maar dat hij haar niet op geantwoord had (zie het verhoorverslag, p. 7, 8, 14-16).

Bovendien wordt dienaangaande een tegenstrijdigheid opgemerkt tussen de verklaringen van verzoekster en die van Sh.K..

Deze laatste verklaarde namelijk dat verzoekster nog de dag van haar vertrek, naar huis had gebeld en zo van I. had vernomen wat er verder met hem gebeurd was (zie het verhoorverslag van Sh.K., p. 21), terwijl verzoekster verklaarde niet te weten of de andere broers of andere familieleden nog problemen hadden gekend na de gebeurtenissen in de nacht van 10 op 11 maart 2012 (zie haar verhoorverslag, p. 15).

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat zij *“niemand (kan) opbellen vragen omtrent evaluatie van mijn problematiek in land van herkomst” (sic)*, omdat haar huis vernield werd door een bomaanslag en omdat diegenen die in haar problemen geïnteresseerd waren, zich in België bevinden, wijst de Raad op haar verklaringen tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal, waar zij verklaarde dat haar zus zich in Grozny bevond en haar broer in Moskou (zie het verhoorverslag, p. 2) en dat zij *“via telefoon van alles (kan) vragen”* aan haar andere schoonbroers (zie het verhoorverslag, p. 15).

De Raad is van oordeel dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan doet om informatie over zijn recente situatie te bekomen, gezien actuele informatie van primordiaal belang is om zijn voorgehouden vrees in te schatten; van verzoekster kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van haar persoonlijke problemen. Het komt immers in de eerste plaats aan verzoekster toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Verzoeksters onwetendheid en haar nalatige handelingen om zich te informeren, wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van haar vrees voor vervolging.

De Raad merkt voorts een tegenstrijdigheid op tussen de verklaringen van verzoeksters schoonbroer Sh.K. en diens echtgenote M.Z..

Zo verklaarde M.Z. aanvankelijk dat Sh.K. werd meegenomen in de nacht van 10 op 11 maart 2012, dat hij de volgende ochtend terug thuiskwam en dat ze beiden tot aan hun vertrek uit het land, thuis hebben gewoond (zie het verhoorverslag van M.Z., p. 4-6, 7), terwijl Sh.K. verklaarde dat hij na zijn laatste aanhouding in de nacht van 10 op 11 maart 2012 tot aan zijn vlucht, onderdook bij een vriend in Grozny en dat zijn vrouw in die periode thuis verbleef (zie het verhoorverslag van Sh.K., p. 21, 22).

Toen M.Z. werd gewezen op de afwijkende verklaring van haar echtgenoot Sh.K., antwoordde zij dat hij sindsdien tot aan hun vertrek, overdag bij zijn broer I. verbleef (zie het verhoorverslag van M.Z., p. 7), wat evenmin in overeenstemming kan worden gebracht met de verklaring van Sh.K., noch met haar eerdere verklaringen.

Van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan nochtans in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheid wordt vastgesteld.

Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten, is immers een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

Ook deze vaststelling keert zich tegen de geloofwaardigheid van de problemen die verzoekster, haar schoonbroer en diens echtgenote beweren te hebben gekend.

Verder is de Raad van mening dat het gedrag van verzoeksters schoonbroer Sh.K. en diens echtgenote M.Z. niet in overeenstemming zijn met hun voorgehouden vrees ten opzichte van de autoriteiten in hun land van herkomst.

Zo verklaarde Sh.K. dat zijn neef voor hem en zijn vrouw, nog een authentiek internationaal paspoort regelde op 12 maart 2012, dat deze hen overhandigde op 15 maart 2012 (zie het verhoorverslag van Sh.K., p. 8, 9).

Uit informatie zoals door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een internationaal paspoort, aan de Russische veiligheidsdienst FSB wordt voorgelegd.

Het feit dat Sh.K. en M.Z. deze internationaal paspoorten niet zelf aanvroegen of afhaalden, maar dat de neef alles voor hen regelde (zie het verhoorverslag van Sh.K., p. 8, 9) neemt niet weg dat deze paspoorten werden opgesteld met hun originele persoonsgegevens. Bovendien blijkt uit de bovenvermelde informatie dat internationale paspoorten in de Russische Federatie persoonlijk moeten worden afgehaald en ter plaatse moeten worden ondertekend, wat ook ingaat tegen hun verklaringen.

Dat Sh.K. -die verklaart belaagd en bedreigd te zijn door zijn autoriteiten omwille van de klacht die verzoekster had ingediend en omwille hiervan besloot het land uit te vluchten-, kenbaar maakte aan de autoriteiten -door een reispaspoort aan te vragen- dat hij en zijn vrouw het land zouden verlaten, ondermijnt dan ook de ernst van hun voorgehouden vrees voor diezelfde autoriteiten.

Dit besluit wordt ook gevoed door de vaststelling dat de geboorteaktes van hun kinderen nog werden afgestempeld ter bevestiging van hun Russisch staatsburgerschap op 11 maart 2012, zijnde de dag nadat hij volgens de verklaringen werd meegenomen door de autoriteiten.

Ook niet onvermeld mag blijven dat blijkt dat aan Sh.K. op 19 maart 2012 nog een nieuw rijbewijs werd uitgereikt.

Dat verzoeksters schoonbroer en diens echtgenote het risico namen om zich nog tot drie keer toe kenbaar te maken bij de autoriteiten, die hen net belaagd en bedreigd hadden in verband met de klacht van verzoekster, valt niet te rijmen met hun verklaarde vrees ten opzichte van diezelfde autoriteiten.

Verzoeksters geloofwaardigheid wordt verder aangetast door het feit dat zij noch haar schoonbroer, enig begin van bewijs voorlegden van het verzoek of de klacht die zij eind februari of begin maart 2012 heeft ingediend, hoewel verzoekster verklaarde dat zij met behulp van een advocaat, een schriftelijke klacht had ingediend (zie haar verhoorverslag, p. 5, 15; zie het verhoorverslag van Sh.K., p. 5, 10, 13-14, 17-18;).

De Raad herhaalt dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas.

Verklaringen kunnen op zich een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), maar indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen worden voorgelegd, kan op basis van zijn medewerkingsplicht ook worden verwacht dat deze ernstige inspanningen levert om de bewijzen voor te leggen.

Indien hij dit niet doet, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

Verzoekster onderneemt in haar verzoekschrift geen poging om het ontbreken van deze bewijzen te verklaren en zij toont ook niet aan dat zij ernstige inspanningen heeft geleverd om de bewijzen te trachten bekomen.

In dit verband is het bovendien niet aannemelijk dat de schoonbroer Sh.K. verklaarde niet te weten of verzoekster enig begin van bewijs van haar laatste klacht of verzoek in haar bezit had; hij verklaarde dat zij een map documenten neerlegde in het kader van haar asielaanvraag, maar behoudens de overlijdensakte van S.K. wist hij niet wat voor precieze documenten die map bevatte, hoewel hij aangaf dat het ook documenten waren betreffende de dood van S.K.. Verzoeksters schoonbroer wist evenmin van wie deze documenten uitgingen (zie het verhoorverslag van Sh.K., p. 9, 10, 14).

Ook deze vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas.

Ten slotte hecht de Raad geen geloof aan de door verzoeksters voorgehouden reisweg.

Verzoekster verklaarde dat zij naar Oekraïne werd gevoerd, waar zij overstapte in een personenwagen waarmee zij naar België werd gebracht; dat zij onderweg niet in het bezit was van een geldig reisdocument en niet persoonlijk werd gecontroleerd (zie het verhoorverslag, p. 6, 7).

Zij verklaarde verder dat zij geen afspraken in verband met gebeurlijke grenscontroles, heeft gemaakt met de chauffeur die haar van Oekraïne naar België bracht en dat zij ook niet ingelicht was over eventuele valse reisdocumenten die voor haar vluchtreis geregeld werden (zie het verhoorverslag, p. 7).

Voorts wist verzoekster niet welke landen zij onderweg van Oekraïne naar België heeft aangedaan, noch waar zij de EU is binnengekomen (zie het verhoorverslag, p. 6, 7).

De Raad wijst erop dat van verzoekster nochtans verwacht kan worden dat zij haar ongewone en bijzondere reis kan toelichten en minstens weet moet hebben van de landen en plaatsen waardoor zij reisde, alsook van de gebruikte reisdocumenten. Een dergelijke clandestiene reis is immers een uiterst precare onderneming en het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekster zo weinig kan vertellen over het traject, de organisatie en de reisdocumenten.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert *“dat onderweg vanuit het Lvk naar België dienden wij eens voor een controle gestopt te worden waarbij de chauffeur uit de auto stapte om de documenten te tonnen en de vragen omtrent onze eindbestemming te beantwoorden”* (sic), antwoordt de Raad dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd.

Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden zonder persoonlijk gecontroleerd te worden.

Dat verzoekster geen praktische afspraken gemaakt had met haar smokkelaar over eventuele grenscontroles, is dan ook niet geloofwaardig. Gezien het risico op ernstige sancties voor mensensmokkelaars bij het ontdekken van clandestiene passagiers bij het binnenkomen in de EU en gezien het persoonlijk belang dat verzoekster had bij het welslagen van haar vlucht uit haar land van herkomst, is het onwaarschijnlijk dat de smokkelaar haar niet op de hoogte heeft gebracht van concrete afspraken bij binnenkomst in de EU. Het is niet aannemelijk dat verzoekster op dergelijke individuele controles niet beter voorbereid werd door haar smokkelaar.

Verzoeksters onaannemelijke verklaringen over haar reisweg keren zich dan ook tegen haar algehele geloofwaardigheid.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat verzoekster haar reispaspoort, waarvan zij verklaarde er geen te hebben gehad (zie het verhoorverslag, p. 6), achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel door haar verkregen visum voor haar reis, het ogenblik en de wijze van haar vertrek uit haar land van herkomst, verborgen te houden.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift laat gelden dat er *“recente stukken”* overgemaakt werden aan de commissaris-generaal, alvorens de beslissing genomen werd, maar dat hiermee *“geen rekening (werd) gehouden want op de negatieve beslissing maakt de commissaris geen melding van ontvangst van de nieuwe bewijzen waarmee mijn problematiek in Lvk effectief bewezen wordt”* (sic), stelt de Raad vast dat blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal de binnenlandse paspoorten van haar en haar zoon I. neerlegde, alsook de geboorteaktes van haar kinderen, haar huwelijksakte, de overlijdensakte van haar echtgenoot, kopies van het gerechtelijk dossier aangaande de moord op haar echtgenoot, documenten van de heropening van het strafrechtelijk onderzoek naar de moord op haar echtgenoot in 2009 en een gedeeltelijke schriftelijke verklaring.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat er nog andere documenten werden overgemaakt aan de commissaris-generaal alvorens de bestreden beslissing genomen werd.

Verzoekster laat in haar verzoekschrift na aan te tonen om welke *“recente stukken”* het zou gaan en op welke wijze deze stukken bovenstaande vaststellingen zouden kunnen wijzigen.

Wat de op het Commissariaat-generaal neergelegde documenten betreft, merkt de Raad op dat de binnenlandse paspoorten van haar en haar zoon, de geboorteaktes van haar kinderen, haar huwelijksakte en de overlijdensakte van haar echtgenoot louter informatie bevatten over haar identiteit en die van haar kinderen, haar huwelijk en het overlijden van haar echtgenoot.

De kopieën van het gerechtelijk dossier aangaande de moord op S.K. en de documenten van de heropening van het strafrechtelijk onderzoek in 2009, bevestigen dat een gerechtelijk onderzoek gevoerd werd naar aanleiding van de dood van S.K. in 2000 en de juridische stappen die vervolgens door I. ondernomen werden met het oog op de heropening van dit onderzoek, alsook de stopzetting van het onderzoek in december 2009. Deze feiten worden echter niet betwist.

Het document met een gedeeltelijke verklaring betreft volgens verzoekster (zie het gehoorverslag, p. 11) de schriftelijke weergave van de verklaringen zoals die door I. en verzoekster werden afgelegd tegenover een medewerker van de mensenrechtenorganisatie “Memorial”. Dit document bevat echter geen informatie die haar geloofwaardigheid kan herstellen

Ter terechtzitting legt verzoekster een aantal stukken neer.

Uit de dagvaarding gedateerd op 24 juni 2013 blijkt dat verzoekster opgeroepen wordt om -nog dezelfde dag om 9 uur-, te verschijnen *“voor het verhoor als verdachte in de misdaad (volgens strafrecht van RF)”* -het adres van *“kamer nr. 5”* *“bij onderzoeker Aslakhonov”* wordt niet vermeld-, blijkt evenwel niet in

het kader van welke gerechtelijke aangelegenheid zij wordt opgeroepen zodat dit stuk niet in lijn kan komen om haar problemen naar aanleiding van de klacht, te staven.

Aan de fotokopie van een tekst -niet vertaald-, hecht de Raad geen bewijswaarde hecht omdat kopieën door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

Het "Certificat de décès" -de fotokopie van- van haar man en de vertaling werden hiervoor reeds besproken.

Voor het overige somt verzoekster in haar verzoekschrift een hele reeks rechtsregels op waarvan zij de schending aanvoert en weidt zij uitvoerig uit over een aantal begrippen en rechtsregels, zonder deze uiteenzetting evenwel concreet op de bestreden beslissing te betrekken.

Krachtens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.

Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

In zoverre verzoekster onvoldoende duidelijk en precies aangeeft hoe de bestreden beslissing de geschonden geachte rechtsregels heeft miskend, is het middel onontvankelijk.

Het is niet aan de Raad om veronderstellingen te maken over de juiste bedoelingen van verzoekster (RvS 3 juli 2007, nr. 173.112).

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Verzoekster voert in haar verzoekschrift een schending aan de artikelen 8, § 2, a), 9, § 2, eerste alinea, 12 en 13, § 3 Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (Procedurerichtlijn), van "*het algemeen beginsel van eerbiediging van eerbiediging van de rechten van verdediging, meer bepaald het recht in elke procedure gehoord te worden*" (sic) en van "*het recht op behoorlijk bestuur*".

ij verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 en stelt dat beide vormen van internationale bescherming -de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming- moeten worden onderzocht. Volgens verzoekster verzet "*het recht van de Europese Unie zich met andere woorden tegen het gegeven dat er niet zou worden overgegaan tot een (nieuw) verhoor met betrekking tot subsidiaire bescherming*".

Zij stelt dat "*hij na zijn eerste verhoor in verband met zijn vluchtelingenstatus, bij een weigering eerst de redenen moet kennen; om zich vervolgens op een tweede verhoor in verband met subsidiaire bescherming te kunnen voorbereiden*".

Zij hekelt tevens het feit dat er "*tijdens zijn verhoor door het CGVS ook niet dieper (werd) ingegaan op de criteria voor subsidiaire bescherming*".

De Raad wijst verzoekster op artikel 49/3 van de vreemdelingenwet dat stelt:

"Een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, neemt de vorm aan van een asielaanvraag.

Deze asielaanvraag wordt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4."

Uit het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal blijkt dat verzoekster uitgebreid de kans kreeg om uiteen te zetten waarom zij haar land van herkomst verlaten heeft (zie het verhoorverslag, p. 4-16) en dat haar tevens de mogelijkheid geboden werd om nog iets toe te voegen aan het einde van het verhoor, doch dat zij naliel enige elementen aan te brengen met betrekking tot subsidiaire bescherming gehoor ("*Het enigste wat ik wil is dat mijn kinderen hier in vrede zouden leven, mijn leven is al voorbij, ik ben bang voor mijn kinderen*"; zie het verhoorverslag, p. 17).

Ook in haar verzoekschrift, nochtans met zekerheid opgemaakt na kennisname van de motieven van de weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus, maakt verzoekster niet duidelijk welke aspecten van haar relaas onvoldoende aan bod zouden zijn gekomen, noch haalt zij

andere elementen aan die zouden wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier en de informatie gevoegd aan de brief van 11 oktober 2013 van de commissaris-generaal blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van "*Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië: Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*" van 16 juli 2012 en van "*COI Focus Tsjetsjenië. Veiligheidssituatie*" van 24 juni 2013, stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen.

De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen.

De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE